

MODERNÉ ROMÁNY

OLÍVIA SWEET

Strach

DARK ROMANCE

2

„V každom ryse jej tváre som nachádzal tisíc podobností s človekom, ktorého by som dokázal dobiť holými rukami. Spôsobom, akým sa dívala, hovorila, či hýbala, mi ho pripomínala tak vtieravo, že som jej mal chvíľami chuť urobiť to, čo by som bez váhania spravil jemu. No ona, nech bola vinnou, nech bola jeho krvou alebo najhorším zlom, bola v prvom rade ženou. Bola až príliš mladá.

Dnes som voči nej nevystupoval ako ten silnejší. Nezažil som pocit víťazstva ani moci, necítil som, že nad ňou získavam prevahu. Mal som pred očami náš cieľ, z duše sa mi ale protivil strach v jej tvári. Chcel som jej prikázať, nech sa na mňa nedíva, ale bez pocitu, že som slaboch.“

Harry

Strach 2

I. vydanie

Copyright © 2024 by Olívia Sweet



MODERNÉ
ROMÁNY

Vydalo vydavateľstvo MERIDIANO-press, s.r.o.

Myslavská 120/94, 04016 Košice ako svoju 69. publikáciu

www.moderneromany.sk

Zodpovedná redaktorka: RNDr. Iveta Baníková

Grafický design obálky: Branislav Hudák, Lenka Laštincová

Sadzba: Branislav Hudák

Tlač: TBB, a.s., Banská Bystrica

TBB

ISBN 978 - 80 - 8214 - 172 - 9

OLÍVIA SWEET

Strach

2



MODERNÉ
ROMÁNY

moderné romány

Copyright © Olívia Sweet 2024

1. kapitola



Jaslyn

„Nechcem ísť domov,“ zatiahla Jessica nespokojne a ovalila sa na skrinku vedľa. „Dnes ma naši naisto prerazia.“

„Prečo myslíš?“ zasmiala sa jedna z báb a jej otázka bola hlúpa. Stačilo sa pozrieť na Jess hneď potom, čo nám profka rozdala testy.

„Totálne hlúpe otázky,“ mrmlala Jess. „Nech mi už raz konečne niekto vysvetlí, kde v reálnom živote budem potrebovať vedieť...“

Bedákanie naberalo na obrátkach. Aj ostatné baby z triedy sa pridávali a porovnávali si navzájom testy. Zapozerala som sa na nich, kým som odomykala skrinku. Stačil moment nepozornosti a z dverí mi vypadlo čosi veľké priamo do náručia.

Vypískla som dosť hlasno na to, aby môj prejav upútal neželanú pozornosť. A kým Jessica zvýskla podobným spôsobom, ale z úplne iného dôvodu, stála som pri skrinke ako rúra s kyticou červených ruží v náručí.

„Jeej...“

„Ani to nedokončí,“ zastavila som jej euforický výbuch.

„Sorry. Toto asi nie je jedno z tých milých prekvapení,“ zvrátila tvár.

Ruže som strčila dovnútra a zatresla skrinku naspäť, rozhodnutá ísť domov pokojne aj bez vecí.

„Bol to Ted, však? Však to bol on?“ začala Jessica tajomne.

„Kto je Ted?“ opýtalo sa to nové dievča.

„Hnusný stalker,“ odvetila som. „Ulízaný pako.“

„Taký, ktorý si nedá pokoj,“ doplnila Jessica horlivo.

„Počkaj, ako sa ti vlastne dostal do skrinky?“

Až teraz som spozornela. Jessica na mňa sprisahanecky mrkla a spoločne sme skrinku opäť otvorili. Tentokrát som však už pred kvetmi odskočila, skončili na zemi.

„Vyzerá v pohode,“ pomykala dvierkami.

Kontrolovala som, či mi niečo nezmizlo. Ted sa začínal javiť ako poriadny blázon. Šialenec. Zámok vyzeral byť neporušený a nedošlo ani ku krádeži.

„Idiot jeden,“ sykla som.

„Mala by si si naňho dávať pozor. Minule som videla v telke dokument o babe, ktorú jeden retard stalkoval. Riadne psycho...“ zašepkala Jessica.

„Vážne myslíš, že o tomto chcem teraz počúvať?“

„Ale tie kvety sú nádherné,“ poznamenala. „Na takú kveticu musel minúť majland. Skoč za údržbárom, moja. Nech ti vymení zámku alebo čo. Možno si Ted dal vyrobiť taký istý kľúč, ako máš ty, alebo...“

„Ako by si ho mohol dať spraviť? Kedy?“

moderné romány

„Je to blázon, vravím ti. Bolo to v tom dokumente. Ak dovoľíš,“ dvomi prstami si z kytice na zemi vytiahla jednu ružičku a priložila si ju k tvári. „Krásna. Smiem? Iba pre mňa.“

Vybavovačky s údržbárom – už len to mi chýbalo.

Bolo tesne po obede, keď moje kroky viedli do chodbičky na opačnom konci budovy. Bola v nej strašná zima. Mrkla som na dve rozbité okná. Tiež dobrý tip pre údržbára. Okolo telocvični som prešla k malej kutici ponorenej do šera. Spôsovalo ho haraburdie nakopené až povyššie okna.

„Haló,“ zavolala som, no odpoveďou mi bolo iba akési zarachotenie. „Ste tu? Je tu niekto?“

„Moment,“ ozvalo sa.

„Dobrý deň, ja...“ zastavila som. Z obrovskej kovovej skrine trčala iba polovica tela v modrých montérkových nohaviciach a tá druhá sa hrabala vo vnútri. Musím uznať, že mal pán údržbár celkom komické tenisky.

„Áno, tu je to. Našiel som, čo som hľadal!“ zvolal radosťne.

A keď sa zrazu spoza ošarpaných dvier vynorila vysmiate blond'avá hlava, myslela som, že skolabujem a dodýcham.

„TY?“ otvorila som ústa.

„Tak? Aký je problém?“ opýtal sa. „Všetko zlepím, pospájam, napravím...“

„Čo tu ty robíš?“

Nechápavo na mňa zazrel a potom si francúzsky kľúč v ruke vyhodil tak, že sa vo vzduchu dvakrát otočil. „Údržbára. Robím údržbu.“

„Nie... Počkaj. Ešte raz. Čo tu robíš?“

moderné romány

Nad'alej sa tváril, že nerozumie, lenže mne začalo všetko dochádzať.

„Ty si mi dal do skrinky ruže?“ preriekla som zarazene.

„Nečítala si kartičku?“

„Pravdaže nie. Chvalabohu, že som ju nečítala.“

„Potom by si teda mala vedieť, že som ťa chcel poobede počkať pred školou. Ale takto ti to aspoň môžem povedať osobne. Rád by som ťa poobede počkal pred školou.“

„Kristepane,“ musela som sa na chvíľu otočiť, pretože som začínala byť na pochybách, komu z nás dvoch tu preskakuje. „Poslednýkrát. Ty. Si. Blázon. Čo tu robíš?“

„Čo ti hovorí výraz makat' ako šrób?“ odvetil.

„A čo tebe hovorí výraz stalker?“

Rozosmial sa. Smelo a uvoľnene sa zabával.

„No,“ zhrnul napokon. „Tak vysyp, čo treba zreparovať. Mám tu totiž na práci ešte nejaké pokrútené...“ nohou po podlahe posunul pokrivený predmet z dreva i akýchsi háčikov a udivene naňho zažmurkal. „... to ani neviem, čo to je...“

„Nech ti ani nenapadne čakať ma pred školou,“ predniesla som dôrazne. „A nebudem sa s tebou rozprávať.“

„Tak potom hrozí, že by som tu snád' dostal aj trvalé miesto.“

„Nepracuješ tu. Pochybujem, že vôbec niekto zo školy vie, že sa tu motáš,“ odsekla som. „Máš ty aspoň šajnu, čo robí údržbár?“

„Údržbár je vždy k dispozícii. Navyše prináša dobrú náladu, kam len príde, lebo je to srdečný, bezprostredný chlapík,“ usmial sa.

moderné romány

„A to som ja.“

„Nie, to nie si. Si ten, ktorý sa stále objaví tam, kde ho nikto nevolal. Ten, ktorý vlezie komínom, ak ho vyhodí oknom.“

„Okej, dobre,“ napriamril sa a kľúč odhodil do skrine. „Ale musíš uznať, že som to zohral priam majstrovsky. Si tu. A bavíme sa spolu.“

„Odchádzam,“ zdôraznila som a otočila sa na päte.

„Zariadim ti stretnutie s kamoškou,“ zavolať za mnou.

Zastavila som sa. Toto už prestávala byť zábava. „Je Annie v poriadku?“ preriekla som ticho.

„Myslím, že ťa rada uvidí.“

„Tak? Čo chceš?“ opýtala som sa.

„Jednu večeru. A možnosť ukázať ti, že nie som grázle.“

„Obed. A na verejnom mieste. Najlepšie v jedálni,“ popravila som ho. „A povieš mi, kde je Annie.“

„Nepoviem. Odveziem ťa tam.“

„Tak to teda nie.“

„Bože,“ zatiahol netrzeplivo.

„Čo ak pôjdem za riaditeľom a nahlásim, že sa po škole pohybuje individuum, ktoré sa vydáva za údržbára?“

„Vytratím sa skôr, než príde,“ odvetil hrdo. „Som majster únikov. No ešte než zmiznem, možno ti do tej skrinky stihnem schovať myš.“

„Ty si vážne myslíš, že sa bojím myši? A kde by si, prosím ťa, zobral myš? Nosíš pre každý prípad nejakú vo vrecku?“

„Pavúka?“ priblížil sa celkom ku mne.

„Skús to a neželaj si ma.“

„Máš krásne oči...“ vydýchol.

moderné romány

Prehltla som po náhlom šteklení v krku. V hrudi sa mi zatriasla nejaká trubica a vytlačila odtiaľ vzduch. Pochovala som však výdych v hrdle a vzápätí mi už len zabrnelo v ruke s túžbou vystreliť ňou k jeho sánke.

„Premyslím si to,“ zdvihla som odmerane bradu. „Zajtra sa stretieme presne na tomto mieste.“

„A ak príde údržbár?“ opýtal sa. „Myslím ten skutočný. Vieš, možno je to fajn chlapík, no ja som s ním zatiaľ nemal tú česť.“

„Fajn. Tak vonku. Za telocvičňami. A snaž sa, aby nás nevideli spolu.“

„Jasné. Hlavne nenápadne,“ žmurkol.

„A páčili sa ti kvety?“ ozvalo sa mi za chrbtom, keď som odchádzala.

2. kapitola



Annie

„Annie...“

Zvrtla som sa prudko od okna a impulzívne schytila ruku, čo sa mi dotkla ramena.

„Si v pohode?“ začudoval sa.

Nie som.

Do vážneho pohľadu sa mu vmiešaval ten skúmajúci element.

„Áno, som. Už ideme?“ pozrela som naňho.

Stáva sa, že ma strach prebudí zo spánku. Dnes sa to stalo. Tichá úzkosť prišla s tmou noci a s chladom rána ostala. Krútila sa okolo mňa ako lepkavý závoj bez vysvetlenia, kto ju sem privolať.

Mohla byť príčinou Harryho včerajšia otázka?

Čo sa stalo u nás doma...

Nepýtal sa viac. Keď som mlčala, mlčal aj on. Odpoveď ma driapala v krku, no von nevyšla.

Pritiahla opäť myšlienky na Romanove slová, čo zneli ako rozsudok.

moderné romány

Tvár som otáčala od jedného ramena k druhému a zúfalo som sa snažila zistiť, odkiaľ neustále prichádza pach strašidelnej voňavky. Chlad mi capkal po chrbte ako nárazy drobných ľadových dlaničiek. Tušenie, že sa mi niekto díva cez plece, sa zintenzívňovalo až do pocitu rozhorúčeného dychu na ušnom laloku.

Ukrývala som svoju nervozitu. Iba pre obavy, že si Harry stretnutie rozmyslí. Možno by nadobudol podozrenie, že niečo pokazím. Opatrnosť je jeho silnou stránkou a profesionalita na prvom mieste. Snáď by schôdzku preložil, možno úplne zrušil.

Iba pre nezmyselný strach.

Zaspätkovala som pred jeho tmavým autom. Celkom som pozabudla, že sa na miesto stretnutia musíme aj dopraviť. Spomienky na adrenalínové jazdy s Harrym po boku mi ostali v pamäti uchované živo a precítene.

„A... nejdeme autobusom?“ pípala som s tichým úsmevom. Bavila ma predstava Harryho ako bezmocného pasažiera utiahnutého na sedadle v rohu autobusu, bez možnosti zakročiť proti slimačej autobusovej rýchlosti.

„Ani mŕtveho by si ma do autobusu nedostala,“ striasol zo seba už len tú predstavu, zatiaľ čo mi otváral dvere na mieste spolujazdca.

„Harry...“

„Nepôjdem rýchlo,“ prerušil ma, zabuchol ich a sadol si za volant. „Len tak. Normálne,“ dodal.

„A normálne znamená predpísanou rýchlosťou? Alebo to znamená tak ako vždy?“

moderné romány

„Skús uhádnuť. Vrael som ti už predsa, že som výborný šofér.“

Skutočne by ma zaujímalo, kde a pri akej príležitosti došiel Harry k tomuto zaujímavému poznatku a koľko ľudí ho už počastovalo titulom výborný šofér.

„Už si niekedy od niekoho dostal takú pochvalu?“ pokúsila som sa schovať podpichovačný úsmev, no nedarilo sa mi.

„Zapni si pás,“ odvetil.

Aj to sa dalo považovať za odpoveď.

„Nemusíš odpovedať. Aj tak som to vedela.“

„O čom hovoríš?“

„Že si si ten titul znamenitého šoféra udelil sám.“

„A je v tom problém?“

„No to určite áno. Ty si veľmi malá vzorka. A, navyše, nespoľahlivá,“ potichu som doplnila poslednú vetu.

„Prosím?“ zdôraznil.

„Mohla by som sa k tvojmu šoférskemu umeniu vyjadriť tiež. Alebo napríklad Neil.“

„Neprichádza do úvahy,“ zamietol Harry rázne. „Neil by schválne klamal, len aby sa vytiahol pred ženou. Aby bol zlatučký, chrumkavý, že je na tvojej strane. Poznám ho viac než dobre.“

„Požiadali by sme ho, aby bol úprimný,“ nedala som sa.

„On?“ pozrel na mňa s dôrazne zdvihnutým obočím.

„Ešte sa musíš veľa, veľa učiť.“

„Minule mi rozprával, že vy dvaja sa poznáte už od základnej školy,“ prehodila som.

moderné romány

Harry sa narovnal za volantom. Krátko a bezvýrazne na mňa pozrel a potom sa venoval už iba ceste. Dávno som si všimla, že sa do minulosti vracia nerád.

„Tak vidíš. Na jeden život a jedného Neila celkom dost dlhá doba,“ odvetil mi napokon.

„To áno. Asi.“

„Niečo ti vravel?“ pozrel na mňa skúmavo. „Že sa naňho toľko vyptuješ?“

„Nie... Vieš, iba...“ skúšala som zaobaliť svoju myšlienku tak, aby nevyznela hrubo či, nebodaj, urážlivo. „Nejde mi len niekedy do hlavy, ako... Teda ide o to, že Neil je taký iný... normálny a... skrátka iný. Táto vaša práca...“

„Áno?“

„Nemyslím normálny v tom zmysle, akože on je ten správny. Chápeš? Myslím...“ pokúšala som sa vymotať z vlastných rečí. ... „že mi len nepripadá taký, že by...“

„Viem, čo myslíš,“ zachránil ma konečne Harry.

Konečne sme sa z kľukatých bludísk vytrmácali na rovnú cestu. „Neil je zjav. A nerobí žiadne také veci, pri ktorých by sa mu zadrela trieska do jeho jemných prstíkov. Jeho prednosťou je, že sa na veci vie pozrieť zvrchu, vidieť problém komplexne. A plánovať. Je stratég a vyzná sa v mnohých veciach.“

Chvíľu som sa naňho dívala zarazene.

„Vôbec by som nepovedala, že je nejaký super mozog.“

„To ma neprekvapuje,“ uchechtol sa Harry. „Má takú filozofiu, že sa mu nevyplatí, ak bude pred ženami vyzerat' ako kockatá hlava. Niekedy ma nenormálne šťve, že zo seba schválne robí hlupáka.“

moderné romány

„Možno mu to vychádza...“ dodala som zamyslene.

Pozorovala som Harryho ruku na rýchlostnej páke a zvažovala, či smiem položiť otázku, čo sa mi hrnula na jazyk.

„Vyrastali ste obaja na rovnakom mieste?“ zdvihla som oči.

„Nie,“ vydýchol. „Čo si... Neilova mamka je ako z rozprávkovej knihy. Svätá panenka. Tá by najskôr dostala infarkt, ak by zistila, čím si synak privyrába.“

„Tak prečo to robí?“

„Lebo to je proste on,“ skonštatoval Harry. „Nudí sa, tak vyvádza. Potrebuje neustále podnety, inak mu vybuchne hlava.“

Oprela som sa uvoľnenejšie. „Bude dnes aj Neil pri stretnutí s Eirikom?“

„Netreba ho tam. Vraj dnes aj tak pomáha pri nejakej stredoškolskej akcii, či čosi také. Celkom som nepochopil, o čom to hovoril.“

„Pri stredoškolskej akcii?“ zasmiala som sa.

Harry len mykol plecami. „Zohnal som spoľahlivých ľudí, ktorí budú dávať pozor von aj dnu, ak by niečo.“

Cesta po diaľnici medzi betónovými zvodidlami trvala pomerne dlho. Azda mal Harry dôkladne prešpekulovaný dôvod, prečo za miesto stretnutia zvolil vzdialenú lokalitu.

Hlodali vo mne slová, ktoré Harry povedal o Eirikovi. Mohli ho naozaj donútiť, aby ma priviedol späť? Nechal by Eirik Luka číhať niekde v úkryte na Harryho chybu a šancu dolapiť ma?

Hlúpost'. Ani na moment by som neverila takémuto scenáru.

moderné romány

Harry nepôsobil, že by ho niečo rušilo, keď zastavil pred budovou hotela. Zrejme preňho podobné situácie nepredstavovali výraznejší nával vzrušenia než bežný pracovný deň. Kľúče od auta si vhodil do vrečka a jedným pohybom ich vymenil za mobil. Vybavoval hovory, počula som ho, ako overuje všetky okolnosti, a nervozita vo mne ešte len teraz začala narastať.

Všetko to bolo naozaj. Tajné stretnutie v hoteli. Nebezpečenstvo, tajomné pohľady cez tmavé fólie, strach... Aj Harry, ako jediný človek, ktorému som bola nútená dôverovať.

„Tak dobre,“ vydýchol napokon a mobil položil na palubnú dosku.

Zakryl rukou moje dlane, ktoré som stískala medzi divoko sa pohupujúcimi kolenami. Obavy u mňa totiž začínali vyhrávať nad racionalitou.

Čo ak Eirika niekto sledoval?

Čo ak sleduje aj nás práve v tejto chvíli?

Inštinktívne som skrčila ramená.

„Annie,“ díval sa na mňa. „Nesmieš sa zľaknúť, ale zbraň si budem musieť zobrať so sebou. Inak to nejde.“

Rozhodne vytušil môj nepokoj.

„Len pre istotu,“ dodal.

„Neublížiš Eirikovi, však nie?“

„Ak mi nedá dôvod, nezasiahnem. Žiadne obavy, jasné?“

Nesledovala som, odkiaľ vybral zbraň ani kam si ju dáva. Kiežby ma o nej vôbec nebol informoval. Jeho mobil sa ozval znova. Šlo len o krátke zapípanie, než ho zdvihol. Pár pokynov, pár odpovedí. Definitívne ho šupol do vrečka bundy.

moderné romány

„Nevystupuj,“ zavelil. Sám opustil auto. Zabuchol za sebou a ja som vnútri čakala na ďalšie pokyny.

„Pod,“ povedal, keď otvoril dvere. Okamžite mi ruku omotal okolo pása a pritiahol si ma k sebe pevne a bezpečne. „Tvár ku mne, schovaj sa,“ pokynul šeptom.

Harry bol odo mňa vyšší o poriadny kus na to, aby svoju bundu ovinul aj okolo mojich pliec a rúk. Hlavu som si privinula pod jeho krk, ako povedal.

Pocit bezpečia sa striedal so strachom. Poznala som totiž dôvod jeho ostražitého počínania a nebezpečenstvo celej situácie. Nenápadne som vykukovala k múrom hotela a okoloidúcim autám.

3. kapitola



Jaslyn

Poobede nebolo okolo školy ani živej duše, iba od lavičiek pred vchodom sa ozýval smiech. Schválne som si zvolila miesto mimo dohľadu. Vyhnem sa zbytočným otázkam, kto je ten nový chalan, a tiež jastrabiemu zraku Jess. Ak by zazrela Neila, to by len začali klebety.

„Hej. S-ssss,“ ozval sa mi za chrbtom šepot.

To, že jeho blond'avá hlava opäť trčala z montérkovej blúzy, mi už viac nespôsobovalo šok ani prekvapením ochabnuté kolená. Iba nutkanie prevrátiť oči na druhú stranu hlavy. Z miestnosti na náradie, vykúkal so všetkou nenápadnosťou ako utečenec vo väzenskom oblečení. Rukou, očami a všetkým možným mi náruživou naznačoval, aby som prišla k nemu.

„Šibe ti? Čo tam robíš?“ šepkala som ako zmagorená jeho hrou.

„Skrývam sa. Musíš prísť sem,“ mával horlivo.

„Na to zabudni. Myslíš, že ma nachytáš na takú somarinu?“

moderné romány

Na účel nášho stretnutia som sama zvolila verejné miesto. Nehrozilo teda ani v najmenšom, že by ma vlákal niekam medzi štyri steny a malé okno.

„To nie je chyták, bože,“ zatiahol otrávene. „Ak by som mal bočné úmysly, božechráň, nachystám oveľa sofistikovanejšiu pascu.“

„Ak by som mal? Počúvaš sa? Ty máš v jednom kuse bočné úmysly.“

Obliala ma hanba, keď mi došla celá trápnosť situácie. Vzdialení od seba, asi tri metre, sme na seba civeli a šepkali ako takí idioti.

„A prečo máš vlastne na sebe zas montérky?“ prehovorila som schválne nahlas. „Včera sme sa dohodli. Nemusíš už predsa hrať údržbára.“

Na perách sa mu začal formovať jeho typický úškľabok, ale môj hlasnejší tón ho zrejme vystrašil. Po špičkách sa vyplichtil z úkrytu. Obetovala som mu pár krokov oproti.

„Bolo to celé iba také nedorozumenie,“ začal mi vysvetľovať. „Nachádzal som sa na nesprávnom mieste. Povedzme, že som tu niečo skúšal opraviť len tak z nudy a ten pravý majster údržbár ma načapal. Takže sme už ráno mali tú česť.“

„Ty sa teraz vážne skrývaš pred údržbárom?“

„Je veľký. Videla si ho?“ odvetil, akoby nechápal moje začudovanie. „Vybrala si zlé miesto na stretko, stále sa obšmieta okolo. Tuším si ma zapamätal.“

„Lenže ty... Prečo... prečo si vôbec... ČOŽE???“ habkala som zmätene. Navyše som v polovici nedokončenej otázky zistila, že ma vlastne vôbec nezaujímá, prečo tu ešte

moderné romány

aj v dnešný deň znovu pobehuje oblečený ako údržbár a prečo tu babre do vecí. Očividne si zo mňa uťahoval.

„Okej, fajn. Dobre, to stačí,“ pokúsila som sa vrátiť hlas do pokojnej roviny. „Môžeš prestať s tým nezmyslom? Prišla som kvôli Annie. Ak teda máš o nej nejaké informácie alebo pomoc, niečo, čím by si mi mohol...“

„Bacha!“ skríkol.

Chvatne ma zdrazil za ruku a vtiahol ma do miestnosti na náradie, keď veľký chlapík v rovnakom montérkovom oblečení prepochoďoval okolo rohu budovy. Jeho namosúrený výraz bol posledný, čo som zazrela. Len čo ma Neil potiahol, päťou tenisky som vrazila do tvrdého hranolu z dreva, čo vzápätí odletel.

„Ty! Čo si to... Ešte raz. Šibe ti?“ zvolala som. Tenké zavzrganie dverí nahradilo kvílenie, škripanie a hneď za ním...

TRESK!

Oči som vypleštila do tmy. Z mohutných kovových dverí ostali len nevýrazné obrisy.

„Nie... toto nie...“

Neil sa okamžite činil. „Počkaj, pusti ma k tomu.“

Naplnená strašidelným tušením som sa mu pratala z cesty. Celou váhou zatlačil do dverí a pomykal hrboľatou kľukou. Opäť sa do nich zaprel, nahlas vyfúkol a ešte jeden raz celý manéver zopakoval.

„O-ou...“ predniesol.

Zabijem ho, zabijem, zabijem...

Díval sa na mňa ešte vydesenejšie než pred chvíľou na údržbára. Uvážlivo doplnil jedinú vetu.

„Asi pre teba nemám dobrú správu.“

4. kapitola



Annie

Harry musel cítiť, že sa ho držím ako kliešť. Rozľahlé priestory recepcie vo mne vyvolávali zlé pocity. Ak by na nás chcel odtiaľ niekto číhať, ľahko by pri tom ostal nepozorovaný. Nenapadlo mi urobiť ani prudší pohyb, no aj keby, Harryho ruka bola v ochrannom geste ovinutá cez môj chrbát a končila dľaňou na mojom páse. Pravdepodobne sme pre oči okoloidúcich nemohli pôsobiť inak ako do seba zavesený zamilovaný párik.

Moje telo uvoľnil až vo výťahu. Ostali sme sami.

Motor v šachte sa jemne rozozvučal. Pod neónovým svetlom som bledla, namiesto rúk som stískala dve nemotorné ľadové kryhy. Opretej o plechovú stenu sa mi zdalo, že sa moje srdce od nej odráža, a cez stiahnuté hrdlo som prehltala nesúvislý dych. Pravdupovediac začínal môj strach narastať do rozmerov, ktoré ma prekvapili a možno ešte viac vydesili. Bála som sa až príliš.

S privretými očami som nezazrela, kedy sa Harry priblížil. Keď mi jeho teplé prsty ovinuli ľadovú dľaň, celú ju

ukryl vo svojej ruke. A potom rovnakým spôsobom ukryl aj svoju druhú dľaň. Oči som držala zatvorené a vnímala blízkosť a teplo jeho tela i šteklenie na miestach, kde sa ma letmo dotýkal.

„Neurčili sme si pravidlá,“ vydýchol nado mnou ticho, stroho a vážne. „Takže... Nepriblížiš sa k nemu na meter. Ani na dva. Ostaneš tam, kde ti poviem, rozumieš?“

Prikývla som a on pokračoval: „Čokoľvek bude iné než obvykle, čokoľvek sa ti na ňom bude zdať podozrivé, okamžite mi to oznámiš. Nečakaj, kým si budeš istá.“

„Neublížiš mu?“ ozvala som sa.

„Ak mi nedá dôvod,“ povedal.

„Dobre.“

„Neprezradíš žiadnu informáciu o nás,“ varoval ma ďalej. „Ani takú, čo sa ti bude zdať bezvýznamná. Nebudeš mu vykladať, kde teraz bývaš ani s kým sa stretávaš.“

Ruky sa mi ešte viac roztriasli. Zabalil mi ich tuhšie do svojich a opäť zovrel.

„Okej?“ opýtal sa.

„Áno.“

„Fajn. A dôležitá vec,“ dodal napokon. „Odídeme presne v tom momente, keď poviem, že odchádzame. Žiadne ďalšie slová. Žiadna rozlúčka. Nič navyše. Je to jasné?“

Prikývla som niekoľkokrát, aby vedel, že naozaj nemám v pláne porušiť dohodnuté pravidlá. Rada by som Eirika objala. No rešpektovala som Harryho mnohonásobne väčšie skúsenosti.

„Pozri sa na mňa,“ prehovoril. Jeho prsty pustili jednu svoju dľaň a namiesto nej sa mi dotkli brady. Iba tak slabo,

moderné romány

aby naše oči donútil stretnúť sa. „Žiaden strach. Urobíš, čo poviem.“

Neuhla som pohľadom.

„Tak potom sa nemusíš báť. Postarám sa, aby sa nič nestalo. Sľubujem,“ dodal.

Pri cinknutí výťahu som sa strhla. Mlčky som si priala, aby Harry nespozoroval, že vo mne strach začína prerastať do paniky. Pach strašidelnej voňavky začínal byť neznesiteľný, prisahala by som, že viac nebol iba mojou predstavou. Ak sa niekde v hoteli skrýval Luke, určite mal plán.

Priviedol by ho Eirik?

Nie.

Harry nepúšťal moju ruku.

Na chodbe kývol hlavou vysokému človeku, ktorý sa neďaleko výťahov opieral o múr.

A vzápätí sme sa vybrali k jedným z dverí.

5. kapitola



Annie

Tmavozelený koberec hotelovej chodby bol bez jedinej smietky. Dva rady dverí z tmavého dreva po oboch stranách a absolútne ticho. Pomrvila som prstami v Harryho dlani. Ak by ma teraz opustil, snád' by sa na mňa vzápätí vrhli náuzko postavené múry a rozpučili ma.

Nepriviedol by ma sem, ak by hrozilo, že sa objaví Luke. Harry je opatrný. Harry má všetko pod kontrolou... Opakovala som si tú mantru neustále, prehltala kyslú chuť strachu a voľnú ruku stískala do päste.

Predposledné dvere na konci chodby sa neodlišovali od iných. Strašidelnými sa vlastne stali až vtedy, keď pred nimi Harry náhle zastavil. Čierne číslice na tmavom podklade pôsobili tajomne, možno až zlovestne. Nedívala som sa na ne. Vystresovaná myseľ by v nich, nebodaj, hľadala skrytú symboliku či potvrdenie zlého tušenia, ktoré ma od rána sprevádzalo.

„Drž sa za mnou,“ pokynul mi a hlasno zaklopal.

Nepustila som sa jeho ruky, len som odstúpila za jeho chrbát. Sekunda. Prisahala by som, že nemohlo prejsť viac času, dokým sa dvere pootvorili. V ich priestore sa objavila Eirikova tvár, bledšia, než som ju poznala.

V pulóvri a čiernom saku skĺzol vážnymi očami z Harryho na mňa. Rysy scvrknuté napätím nahradila nežnosť i úľava, aj keď bol nepochybne rovnako prestrašený ako ja. Nadýchol sa s otvorenými perami, avšak nepovedal nič, len ústa sa mu zachveli.

„Daj mi to,“ zaznel Harryho prudký pokyn do čara kratučkej chvíle.

Eirik mu podal veľkú žltú obálku.

„Teraz odstúp úplne dozadu,“ pokynul Harry a ruku napol ešte viac. Naznačil, aby som sa naďalej držala za jeho chrbtom.

Eirikov výraz sa radikálne zmenil. Oči zúžil, bradu nadvihol ako bodec. Nikdy predtým som v ňom takú prísnosť nečítala. Poslúchol napriek očividnej neochote, krok po kroku dozadu, ostražito, so zrakom zabodnutým do Harryho.

„Ostaň tu,“ rozkázal Harry. Keď zatvoril za nami dvere, odľahlo mi. Nezáležalo na tom, že nás s Eirikom delí šírka jednej miestnosti. Bol zdravý a celý. A hlavne nevyzeral ako Luke.

„Si v poriadku?“ uistila som sa ešte raz, neskrývajúc úľavu a radosť.

Usmial sa rozpačito. Nevrlým pohľadom však stále ubiehal k Harrymu, ktorý práve doniesol stoličku a položil ju vedľa mňa.

„Posaď sa,“ povedal. „A ty máš päť minút. Jeden krok bližšie k nej, jeden podraz a odchádzame.“

„Strašne som sa bál,“ začal Eirik. „Mala si dať vedieť skôr, že si v poriadku. Sám som ťa chodil hľadať.“

Harry nám viac nevenoval pozornosť. Kompletne zatiahol záves, vyhupol sa na širokú parapetnú dosku a iba spoza úzkeho priestoru vyzeral na ulicu. Z obálky vyberal nejaké papiere a prezeral si ich.

„Všetko sa to zbehlo rýchlo. Prepáč mi, prosím, neurobila som to naschvál.“

„A ty si v poriadku, Annie?“ opýtal sa.

„Som. Neboj sa.“

V prítomí hotelovej izby pod Harryho dohľadom celý náš rozhovor neznel prirodzene. Cez hrdlo, užužké ako nit, som hlas pretláčala nasilu, a aj ten Eirikov sa mi zdal cudzí.

„Nerobí ti problémy?“ hlesol ticho a mrkol na Harryho odvráteného smerom k ulici.

„Pomohol mi,“ odpovedala som mu. „A postaral sa o mňa, keď... Vtedy, keď to bolo zlé.“

Eirik sa nadýchol, znovu sprísnel. Možno doňho vstúpila smelosť alebo ju iba predstieral. „Chcem, aby si šla so mnou,“ povedal. „Mám už plán, pripravil som potrebné veci. Našiel som miesto, kde môžeš zostať...“

„Zastav sa,“ zasiahol Harry okamžite. „Dohodli sme sa, o čom sa s ňou budeš baviť a o čom nie. Ešte jedno nesprávne slovo a padáme odtiaľto.“

„A kto si ty vlastne?“ odsekol Eirik. Svoju nevôľu a averziu voči Harrymu len ťažko držal pod pokrievkou. „Akým

právom ideš rozhodovať, kedy odíde a kam pôjde? A vôbec, o tom, o čom spolu máme hovoriť?“

„Môže ti byť akurát tak u riti, kto ja som. Pôjde vtedy, keď to poviem, a tam, kam poviem,“ oznámil mu Harry.

„Eirik,“ skočila som im do hádky. Vzájomné provokovanie nikam nevedlo, navyše Harrymu chýbalo málo, aby sa zdvihol a rozhodol o odchode. Videla som na ňom už skôr, že sa mu sem beztak nechcelo.

„Prosím, nekomplikuuj veci ešte viac,“ pokúsila som sa Eirika upokojiť. „Neskutočne si vážim tvoju pomoc. Vždy si sa o mňa staral. Ale pôjdem s Harrym. Prosím, neurob chybu.“

„To nie je dobré rozhodnutie,“ pokrútil hlavou.

„Neboj sa o mňa.“

Prikročil sa pri stene, prstami si prehrabol šedivé vlasy. Zlostne zovrel pery a len sťažka sa mu podarilo odtrhnúť zrak od Harryho, ktorý už zase nerušene pozoroval ulicu spoza závesu.

„Čo sa deje u nás?“ pokúsila som sa opäť nadviazať rozhovor.

„Veď aj o tom som chcel,“ skonštatoval oveľa tichšie a znovu mrkol k Harrymu. Rozrušovala ho jeho prítomnosť, ťažko sa mu rozprávalo. „Ono sa toho deje priveľa naraz. Mama je chorá. Nechcela ti to povedať a nebola by rada, že ti to takto hovorím. Ale teraz už musím.“

„Ako? Prečo... teraz?“ vyslovila som potichu, ako keby som ani sama nechcela začuť svoju otázku. „Vylieči sa. Všetci?“

Ťažké sekundy Eirikovho mlčania sa na mňa zosypali a pod ich váhou som sa zmenšovala a zmenšovala.

„Aj preto som dúfal, že by si mohla...“ nedopovedal. Pohľad na Harryho ho zastavil. „Ak by mama videla, že si v poriadku...“

Slzy som nevťahčila pod viečka. Vzlykla som a prehltila ďalší ston, čo ma tlačil v hrdle. „Neviem, čo mám robiť,“ vyšlo zo mňa bez hlasu.

„Odkedy nie si doma, všetko je horšie,“ pokračoval namiesto mňa. „Navyše na ňu Roman striehne na každom kroku. Má také podozrenie, že by si sa s ňou mohla pokúsiť spojiť. A zhabal jej mobil. Nepridáva jej to na zdraví.“

„Čo ešte môže Roman chcieť?“ Skutočne som očakávala odpoveď. Akúkoľvek.

„Začína zachádzať príďaleko. Povedal by som, že vytrvalo využíva všetky možné kontakty. A tiež Luke sa správa ako šialený. Ten bol vždy vyšinutý, ale od toho dňa, keď si mu utiekla, terorizuje celý dom. Roman ho vtedy skoro prizabil.“

„Ach bože.“

„Tvoj brat ho drží pod krkom. Nemá inú možnosť, musí ťa priviesť za každú cenu. To je jediné, čo ten zasran teraz robí.“

„Roman ma obvinil, že som ho zradila. A že som mala byť silná, že som ho sklamala. To je choré.“

„On je už celý chorý. A čo urobil s tebou? Nemá svedomie. Nedokáže sa zastaviť, nevidí, čo robí,“ hľadel na mňa úprimne. „Dávno strácam prehľad, čo bude nasledovať ďa-

lej, ale viac sa nebudem prizerať. Práve preto som všetko zorganizoval. Ak mi budeš dôverovať a odídeš so mnou...“

„Stačí,“ ozval sa Harry, no nespustil nohy z okennej dosky. „Počúvaš sa vôbec? Tie spásiteľské kecy, čo z teba vychádzajú. Doteraz si robil čo?“

Eirik zarazene pootvoril pery.

„Hádal by som, čo máš za lubom dnes, že si sa tu potreboval zjaviť,“ pokračoval Harry. „To si sa odrazu spamätal? Dnes ráno ťa osvietilo? Či si sa len tresol do hlavy?“

„Tebe musí riadne hrabať,“ napriamril sa Eirik, keď našiel stratenú rovnováhu. „Prečo by som mal tebe niečo vysvetľovať a obhajovať sa? Toto celé je smiešne. Držíš ma od nej ako od nejakého vraha. Veď ju poznám roky. Je mi ako dcéra, preboha, tak čo myslíš, že by som jej akože urobil?“

„Dcéra,“ uchechtol sa Harry. „Pozri sa jej na tvár, ako vyzerá. To si ju len s najlepším otcovským úmyslom poslal bežať na vlak, keď ledva chodila?“

Eirik ku mne najprv blysol znepokojeným pohľadom, že som ho prezradila, no chvatom sa chopil slova.

„Nebol si tam,“ odvrkol Harrymu. „Nič nevieš, nezažil si.“

„No čo viem, to mi stačí.“

„Ty si zrejme vždy ten najmúdrejší na svete, však?“ zvýšil Eirik hlas. „Vieš, čo by s ňou ten zmrd narobil, ak by som ju tam bol nechal? Nebol si tam. Ty nevieš, čo sa stalo a ako som sám riskoval, zasran jeden. Čo by si urobil ty? Jasné, povedz mi. Pouč ma, čo som mal robiť.“

„Vpustiť ju Mylesovi rovno do náručia,“ odsekol Harry. „Vedel si dobre, že sa nemá šancu schovať.“

„Nebol si tam...“ vydýchol Eirik.

„Máš pravdu. Bol som inde, kde si ty nebol.“

„Eirik, prosím, nehovor už o tom,“ pokúsila som sa. Márne. Od hnevu mu sčerveneli líca a kričal.

„Pred pár dňami si sa mi chvastal, akú radosť ti urobí zničiť Mylesovu sestru,“ soptil Eirik. „Tak čo to hráš za divadlo? Čo s ňou vlastne ešte chceš? Myslíš, že za ňu ešte niečo zinkasuješ? Úbožiak, skôr ťa zabijú, ako by si na nej profitoval. Je to dievča, živý človek a ty si bezcharakterná kreatúra.“

„Zopakuj to,“ vyzval ho Harry chladne.

„Si bezcitný gauner. Zločinec!“

Nastalo ticho. Harry sa s ním viac nehádal. Odvrátil sa späť k oknu a o kúsok nadvihol záves.

Eirikove slová neboli fér. Hádam prvýkrát, odkedy poznám Harryho, som prežívala, ako ostré hroty obvinení prenikali pod kamennú masku na jeho tvári.

Odhodlala som sa prehovorit' ako prvá, hoci ma v krku tlačilo. „Povedz mame, že ju mám najradšej na svete. A buď s ňou, koľko môžeš, ona nikdy nechcela ostávať sama.“

„Aj ty si myslíš, že by som ťa podrazil alebo ti ublížil?“ opýtal sa ma Eirik vzápätí tak zdeptane, že som sa naňho nedokázala pozrieť. „Bojíš sa ku mne priblížiť?“

„Vieš, že nie.“

„Už sa na mňa ani nepozrieš.“

„Si pre mňa dôležitý,“ vyslovila som úprimne a zdvihla k nemu oči.

Z jeho bledej tváre zmizol tieň. „Zakázal ti to, že?“

„Harry mi pomohol. Nežiadala som ho. Možno by som už nežila, ak by mi nepomohol,“ vytisla som zo seba.

Posledné slová v skutočnosti patrili Harrymu, nie Eirikovi. Potrebovala som ich vysloviť. Potrebovala som, aby ich počul. Harry však už nereagoval. Akurát iba vystrel nohu, keď mu vo vrecku začal zvonieť mobil, a dvomi prstami ho vytiahol.

„Tebe áno. Jemu nie,“ trval Eirik na svojom neoblomne.

„Rozumiem.“ Bolo jediné slovo, ktoré povedal Harry do mobilu, než zoskočil z okennej dosky. „Odchádzame.“

V momente som bola na nohách. Akoby ma zasiahol elektrický prúd.

„Môžu ma vydierať, zbiť, nech,“ Eirik hovoril rýchlo a blížil sa k nám, „ale nikdy by som na seba nevzal zodpovednosť za to, že sa ti niečo stane. Radšej by som umrel.“

„Šľachetné,“ predbehol ma Harry v odpovedi. Ruku mi zovrel silnejšie a už sme uháňali chodbou.

Dochádzalo mi, čo Eirik povedal. Vrátila by som sa, objala ho, uistila ho, že mu verím.

Nesmie si ani na sekundu myslieť, že o jeho slovách pochybujem. Ostala by som, aspoň kým by sa neusmial, kým by mi neuveril.

Návrat neprichádzal do úvahy. Harry ma objal okolo ramien a naše náhlivé kroky smerovali k výťahom.

„Máš bolesti?“ opýtal sa.

„Vládzem,“ vydýchla som zmätene.

Nečakali sme. Dvere jedného z výťahov sa zakrátko otvorili a Harry ma vsunul dovnútra.

moderné romány

Vybral mobil a sypal doňho pokyny. Jeho hlas sa odrážal od stien, odrazu som mu ale nerozumela. Slová sa zmenili na zvuky bez významu a vzápätí utíchlo aj bzúčanie motora výťahu. Možno sme sa odrazu vznášali vo vzducho-prázdne. Také hlboké ticho sa rozprestrela okolo nás. Vtom niekto náhle rozsvietil svetlo a svet šialene zrýchlil tempo. V ušiach mi dunelo, hučalo, ako keby sa vlak prehnal stredom mojej hlavy neuveriteľnou rýchlosťou, vyvolal sonický tresk a jeho kolesá drúzgali o koľaje.

Steny výťahu stáli od seba v omnoho tesnejšom rozstupe ako doteraz. Triasli sa a aj zábradlia pozdĺž nich sa vlnili, približovali sa k nám, rovnako ako tenký čierny pás rozdeľujúci krídla dverí. Knísali sa a prehýbali ako roztopená guma.

A potom ostré cinknutie. Moja dlaň v Harryho dlani, ruka na páse, bunda na ramenách, rýchle kroky.

Pichľavý hlas z recepcie sa mi zarezal do zátylku, až som prudkou bolesťou zaklonila hlavu, moje nohy sa len vznášali.

Zmes zvukov sa okolo mňa divo krútila, bojovala som ako škrečok v kolotoči. Prekrikovali sa jeden cez druhý a skúšali mi vyrvať ušné bubienky. Tresknutie dvier na aute ukončilo šialené divadlo.

„Pás, Annie,“ zahučal Harry.

Bol príšerne studený, možno až vlhký. Posledné cvaknutie a po ňom sa opäť rozľahlo ticho.